

JEŽÍŠOVO UMUČENÍ

Ježíš všem lidem činil dobře. Právě proto ho však jeho nepřátelé nenáviděli. Viděli, že Ježíš je větší, lepší a světlejší než oni. Cítili se před ním malí a špatní. A tak mu začali hrozně závidět. A proto hledali, jak by ho mohli zabít. Bůh však, který se z nebe díval na Ježíše, svého nejmilejšího Syna, proti nim nezakročil. Věděl, že budou Ježíše mučit a že ho nakonec zabijí; věděl však také, že Ježíšova krev smyje hříchy celého světa.

Jednoho dne Ježíš vjížděl do Jeruzaléma. Lidé, kteří slyšeli, že vzkřísil mrtvého Lazara, jej radostně vítali. Mávali zelenými větvemi a zpívali: „Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Hosana! Hosana!“ Ježíšovi nepřátelé se velmi rozhněvali, když viděli, že ho lidé vítají jako Krále a Spasitele.

V Jeruzalémě byla pro Ježíše připravena velká jídelna Tam se svými učedníky se posadil k večeři. Byla už skoro noc. Ježíš mluvil se svými přáteli mnoho důležitých věcí a byl rád, že mohl s nimi povečeřet. Najednou se však obrátil k apoštolu, který se jmenoval Jidáš, a řekl mu: „Jidáš, to, co chceš udělat, udělej rychle!“ Pak Jidáš vstal a odešel.

Ježíš při té večeři - byla to jeho poslední večeře - vzal chléb, požehnal ho, rozlomil a dal apoštolům. Přitom řekl: „Vezměte a jezte z toho všichni. Toto je mé tělo.“ Pak vzal také kalich s vínem a řekl: „Pijte z něho všichni. Toto je má krev.“ Pak ještě řekl: „To čiňte na mou památku.“ Těmi slovy Ježíš ustanovil mši svatou a svaté přijímání.

Po oné večeři vyšli ven do noci. Už nemyslí na Jidáše, který šel Ježíše zradit. Zpívali nábožné písně a šli s Ježíšem do známé zahrady, kde byl olivový sad. Tam se Ježíš začal modlit a pociťoval úzkost. Potil krev a plakal. Modlil se: „Otče, jestliže je to možné, nechci zemřít. Chci však splnit tvou svatou vůli.“ Pak přišel z nebe anděl a posiloval ho.

Apoštolové, kteří o kousek dál čekali na Ježíše, byli unaveni a usnuli. Brzy je však probudila tlupa lidí, kteří přicházeli s pochodněmi a s klacky. Vedl je Jidáš. Umluvil s nimi znamení: „Potmě Ježíše nepoznáte. Koho tedy políbím, ten to je. Hned ho svažte a odveďte do vězení.“ A zrádce tak opravdu udělal. Ježíš se jen smutně na něho podíval a řekl mu: „Jidáši, polibkem mě zrajuješ?“

Pak tlupa odvedla Ježíše k nejvyššímu knězi jeruzalémského chrámu. Jmenoval se Kaifáš. Kaifáš svolal do svého domu vůdce celého židovského národa. Chtěli stůj co stůj najít důvod, aby mohli Ježíše odsoudit k smrti. Nenašli však žádný. Konečně se Kaifáš zeptal: „Odpověz, jsi-li ty opravdu Boží Syn?“ Ježíš odpověděl: „Ano, jsem!“ Tu se Kaifáš rozhněval a zvolal: „Slyšeli jste? Dělá se Bohem: rouhal se!“ A všichni křičeli vztekle jeden přes druhého: „Na smrt s ním! Na smrt!“

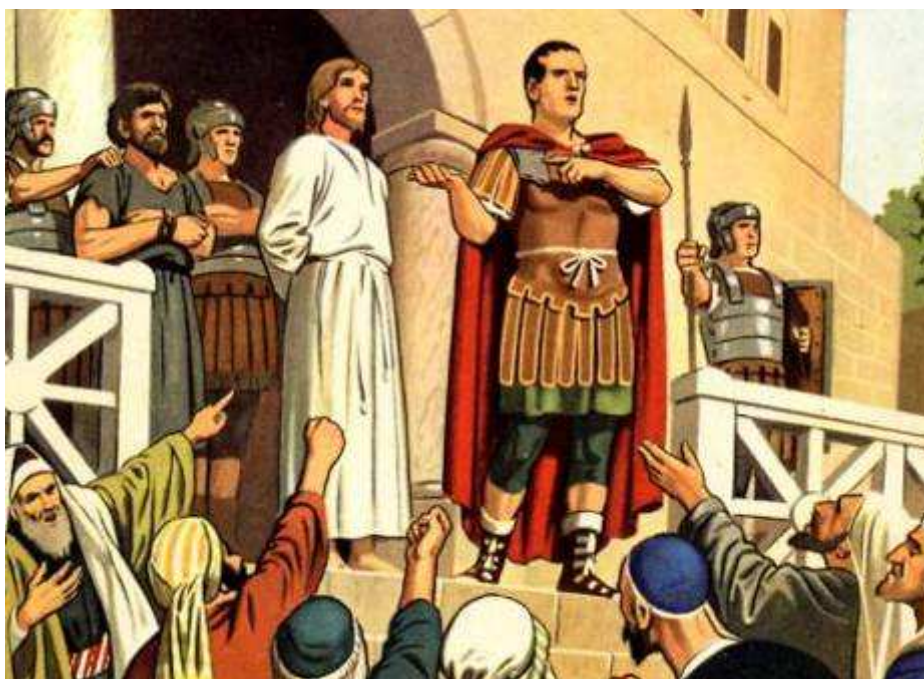
Když vojáci přivedli Ježíše, přišel za chvíli i Petr. Chtěl vědět, co se s Ježíšem stane, a proto vešel do dvora Kaifášova domu. Byla zima a Petr si přisedl k ohni, kde se ohřívali vojáci. Sotva ho uviděli, řekli mu: „Ty jsi byl také s Ježíšem!“ Svatý Petr však dostal strach a řekl, že Ježíše vůbec nezná. Nejenže Ježíše zapřel, dokonce ještě na to přísahal. Pak zakokrhal kohout a Petr si vzpomněl na Ježíšova slova: „Petře, dnes v noci mě třikrát zapřeš.“ Pak vyšel ven a hořce se rozplakal.

A co se stalo s Jidášem? Za svou zradu dostal od Ježíšových nepřátel 30 stříbrňáků. Sotva však pochopil, co provedl, běžel k oněm zloduchům a volal: „Nechte si své peníze, jen propusťte Ježíše!“ Oni se mu však vysmáli a řekli: „Starej se o sebe a dej nám pokoj!“ Jidáš byl celý zoufalý. Když viděl, jaké následky měla jeho zrada, utekl za město a na stromě se oběsil.

Ježíšovi nepřátelé měli velmi naspěch, aby ho dostali na šibenici, a proto ho odvěkli k Pilátovi, který byl velitelem všeho římského vojska v Jeruzalémě, a proto jejich rozsudek musel potvrdit. Pilát se ptal, proč je Ježíš odsouzen. Židé mu řekli: „Protože nechce poslouchat Římany a římského císaře!“ Byla to lež, ale Pilát měl bránit práva římského císaře.“

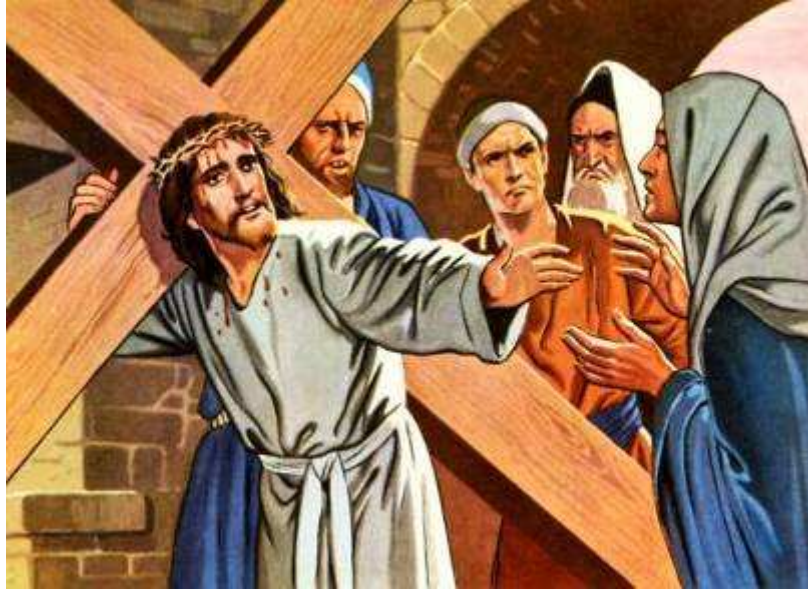
Potom se Pilát Ježíše vyptával na mnoho věcí a nakonec poznal, že je nevinen. Proto se rozhodl vyvést ho ven a říci židům jasně, že Kristus Pán nedělal nic zlého. Mezitím však židovští vůdcové podplatili lidi a ti křičeli jeden přes druhého: „Osvobodíš-li ho, jsi nepřitelem římského císaře, a my to budeme hlásit v Římě!“ Pilát dostal strach. Přece se však ještě jednou pokusil Ježíše propustit. Řekl: „Jsem ochoten vám propustit jednoho vězně.“ Podplacení lidé však křičeli: „Ježíše ne, ale Barabáše!“

Pilát tedy řekl vojákům: „Zbičujte ho, pak se znova pokusím ho osvobodit.“ Když pak Ježíše strašlivě zbili biči a holemi, řemeny i pěstmi, viděl Pilát, že to krvelačným židům ještě nestačí, ale že ho chtějí stůj co stůj usmrtnit. Umyl si tedy před nimi ruce a řekl: „Nechci nic mít s vaší špatností. Prohlašuji, že Ježíšovou smrtí nejsem vinen.“ A židé, spokojeni, že se Pilát poddal, odvěkli Ježíše na smrt.

Zatím připravili velký dřevěný kříž. Na kříži umírali jen nejhorší zločinci a otroci. Schválně vybrali pro Ježíše nejpotupnější smrt, protože ho hrozně nenáviděli. Ježíš vzal kříž na ramena a vydal se na cestu na pahorek, kde měl zemřít. Byl však tak vyčerpán od bolesti, že několikrát po cestě upadl a těžký kříž padl na jeho krvácející tělo.

Ze všech stran se dívali na smutný průvod lidí. Někteří křičeli: „Zabijte ho! Zabijte ho!“ Jiní však plakali, protože vzpomínali na to, kolik Ježíš udělal lidem dobrého. Na jednom místě stála Panna Maria. Matka a Syn se beze slova na sebe podívali. Nemuseli nic říkat. Rozuměli si i tak. Zlí katané však nedovolili, aby se Ježíš u své Matky zastavil, a vlekli ho dál.

